

Onderstaande tekst dient louter ter informatie en is juridisch niet bindend. De EU-instellingen zijn niet aansprakelijk voor de inhoud. Alleen de besluiten die zijn gepubliceerd in het Publicatieblad van de Europese Unie (te raadplegen in EUR-Lex) zijn authentiek. Deze officiële versies zijn rechtstreeks toegankelijk via de links in dit document

► B   **AANBEVELING VAN HET EUROPEES COMITÉ VOOR SYSTEEMRISICO'S**
van 15 december 2015

**betreffende de beoordeling van grensoverschrijdende effecten van macroprudentiële
 beleidsmaatregelen en van vrijwillige toepassing van wederkerigheid ten aanzien van
 macroprudentiële beleidsmaatregelen**

(ESRB/2015/2)

(2016/C 97/02)

(PB C 97 van 12.3.2016, blz. 9)

Gewijzigd bij:

		Publicatieblad		
		nr.	blz.	datum
► <u>M1</u>	Aanbeveling van het Europees Comité voor systeemrisico's van 24 maart 2016	C 153	1	29.4.2016
► <u>M2</u>	Aanbeveling van het Europees Comité voor systeemrisico's van 24 juni 2016	C 290	1	10.8.2016
► <u>M3</u>	Aanbeveling van het Europees Comité voor systeemrisico's van 20 oktober 2017	C 431	1	15.12.2017
► <u>M4</u>	Aanbeveling van het Europees Comité voor systeemrisico's van 8 januari 2018	C 41	1	3.2.2018
► <u>M5</u>	Aanbeveling van het Europees Comité voor systeemrisico's van 16 juli 2018	C 338	1	21.9.2018
► <u>M6</u>	Aanbeveling van het Europees Comité voor systeemrisico's van 5 december 2018	C 39	1	1.2.2019
► <u>M7</u>	Aanbeveling van het Europees Comité voor systeemrisico's van 15 januari 2019	C 106	1	20.3.2019

▼B**AANBEVELING VAN HET EUROPEES COMITÉ VOOR
SYSTEEMRISICO'S**

van 15 december 2015

**betreffende de beoordeling van grensoverschrijdende effecten van
macroprudentiële beleidsmaatregelen en van vrijwillige toepassing
van wederkerigheid ten aanzien van macroprudentiële
beleidsmaatregelen****(ESRB/2015/2)**

(2016/C 97/02)

AFDELING 1

AANBEVELINGEN**Aanbeveling A — Beoordeling van grensoverschrijdende effecten
van de eigen macroprudentiële beleidsmaatregelen van de betrok-
ken autoriteiten**

1. De betrokken activerende autoriteiten wordt aanbevolen voorafgaande aan de vaststelling van hun eigen macroprudentiële beleidsmaatregelen de grensoverschrijdende effecten van de tenuitvoerlegging ervan te beoordelen. Op zijn minst moeten de overlooprisico-kanalen via risicoaanpassing en regelgevingsarbitrage beoordeeld worden, gebruikmakend van de in hoofdstuk 11 van het ESRB-handboek uiteengezette methode.
2. De betrokken activerende autoriteiten worden aanbevolen het volgende te beoordelen:
  - a) mogelijke grensoverschrijdende effecten (lekken en regelgevingsarbitrage) van de implementatie van macroprudentiële beleidsmaatregelen in hun jurisdictie, en
  - b) mogelijke grensoverschrijdende effecten van voorgestelde macroprudentiële beleidsmaatregelen op andere lidstaten en op de gemeenschappelijke markt.
3. De betrokken activerende autoriteiten wordt aanbevolen minstens één keer per jaar de verwezenlijking en ontwikkeling van de grensoverschrijdende effecten van de door hen ingevoerde macroprudentiële beleidsmaatregelen te monitoren.

**Aanbeveling B — Inkennisstelling en verzoek inzake de toepassing
van wederkerigheid aangaande de eigen prudentiële beleidsmaat-
regelen van de betrokken autoriteiten**

1. De betrokken activerende autoriteiten wordt aanbevolen het ESRB zo snel mogelijk na vaststelling van macroprudentiële beleidsmaatregelen daarvan in kennis te stellen, zulks uiterlijk twee weken na hun vaststelling. Kennisgevingen omvatten een beoordeling van grensoverschrijdende effecten en van de noodzaak van toepassing van wederkerigheid door andere betrokken autoriteiten. De betrokken activerende autoriteiten wordt verzocht middels de op de ESRB-website gepubliceerde templates in de Engelse taal de informatie te verschaffen.

▼M3

2. Indien toepassing van wederkerigheid door andere lidstaten noodzakelijk geacht wordt om de doeltreffende werking van de betrokken maatregelen te verzekeren, wordt de betrokken activerende autoriteiten aanbevolen tegelijkertijd met de kennisgeving van de maatregel bij het ESRB een verzoek inzake de toepassing van wederkerigheid in te dienen. Het verzoek moet een voorstel voor een materialiteitsdrempel omvatten.

▼B

3. Indien macroprudentiële maatregelen geactiveerd werden voor de vaststelling van deze aanbeveling, of indien toepassing van wederkerigheid niet noodzakelijk geacht werd toen de maatregelen voor het eerst ingevoerd werden, maar de betrokken activerende autoriteit vervolgens heeft besloten dat die toepassing van wederkerigheid

▼ B

noodzakelijk is geworden, wordt de betrokken activerende autoriteiten aanbevolen bij het ESRB een verzoek inzake de toepassing van wederkerigheid in te dienen.

Aanbeveling C — Toepassing van wederkerigheid ten aanzien van de macroprudentiële beleidsmaatregelen van andere betrokken autoriteiten

▼ M7

1. De betrokken autoriteiten wordt aanbevolen wederkerigheid toe te passen op de door andere betrokken autoriteiten vastgestelde en door het ESRB voor toepassing van wederkerigheid aanbevolen macroprudentiële beleidsmaatregelen. Aanbevolen wordt wederkerigheid op de volgende in de bijlage nader uiteengezette maatregelen toe te passen:

Estland:

- een éénprocentstelsysteemrisicobufferpercentage dat wordt toegepast uit hoofde van artikel 133 van Richtlijn 2013/36/EU op de nationale blootstellingen van alle kredietinstellingen waaraan in Estland een vergunning is verleend;

Finland:

- een 15 %-ondergrens voor het gemiddelde risicogewicht inzake hypothecaire leningen voor niet-zakelijk onroerend goed die zijn gedekt door een hypotheek op in Finland gelegen wooneenheden, overeenkomstig artikel 458, lid 2, onder d), vi), van Verordening (EU) nr. 575/2013 toegepast op kredietinstellingen waaraan in Finland een vergunning is verleend en die de op interne ratings berustende (IRB) methode toepassen voor de berekening van wettelijke kapitaalvereisten;

België:

- een risicogewichtopslagbedrag voor blootstellingen met betrekking tot particulieren en kleine partijen die zijn gedekt door in België gelegen niet-zakelijk onroerend goed, toegepast overeenkomstig artikel 458, lid 2, onder d), vi), van Verordening (EU) nr. 575/2013 op kredietinstellingen waaraan in België een vergunning is verleend en die de internal ratings-based-methode (IRB) toepassen voor de berekening van wettelijke kapitaalvereisten en die bestaat uit:
  - a) een forfaitair risicogewichtopslagbedrag van 5 procentpunten, en
  - b) een evenredig risicogewichtopslagbedrag dat bestaat uit 33 % van het naar blootstelling gewogen gemiddelde van de risicogewichten toegepast op de aangehouden blootstellingen met betrekking tot particulieren en kleine partijen die zijn gedekt door in België gelegen niet-zakelijk onroerend goed;

Frankrijk:

- een verscherping van de limieten voor grote blootstellingen van artikel 395, lid 1, van Verordening (EU) nr. 575/2013, toepasbaar op blootstellingen aan grote niet-financiële vennootschappen met een hoge schuldenlast met maatschappelijke zetel in Frankrijk naar 5 % van in aanmerking komend kapitaal, in overeenstemming met artikel 458, lid 2, onder d), ii), van Verordening (EU) nr. 575/2013, toegepast op mondiaal systeemrelevante instellingen (G-SII's) en andere systeemrelevante instellingen (O-SII's) op het hoogste consolidatieniveau van hun bancaire prudentiële perimeter;

Zweden:

- een kredietinstellingspecifieke ondergrens van 25 % voor het naar blootstelling gewogen gemiddelde van de risicogewichten toegepast op de door onroerende goed gedekte aangehouden blootstellingen met betrekking tot particulieren en kleine partijen aan in Zweden gevestigde debiteuren in overeenstemming met artikel 458, lid 2, onder d), vi), van Verordening (EU) nr. 575/2013 op kredietinstellingen waaraan in Zweden een vergunning is verleend en die de IRB-methode toepassen voor de berekening van wettelijke kapitaalvereisten.

▼B

2. De betrokken autoriteiten wordt aanbevolen wederkerigheid toe te passen op de in deze aanbeveling vermelde macroprudentiële beleidsmaatregelen door dezelfde macroprudentiële beleidsmaatregel te implementeren als de door de activerende autoriteit geïmplementeerde maatregel. Indien dezelfde macroprudentiële beleidsmaatregel in nationale wetgeving niet beschikbaar is, wordt de betrokken autoriteiten aanbevolen na overleg met het ESRB bij wijze van wederkerigheid een in haar jurisdictie beschikbare macroprudentiële beleidsmaatregel vast te stellen die in vergelijking met de geactiveerde macroprudentiële beleidsmaatregel het meest equivalent effect heeft.
3. Tenzij een specifieke uiterste datum wordt aanbevolen in verband met de wederkerigheidstoepassing ten aanzien van een macroprudentiële beleidsmaatregel, wordt de betrokken autoriteiten aanbevolen uiterlijk drie maanden na de publicatie van de meest recente wijziging van deze aanbeveling in het *Publicatieblad van de Europese Unie* wederkerige macroprudentiële beleidsmaatregelen vast te stellen. De vastgestelde maatregelen en maatregelen inzake de toepassing van wederkerigheid moeten voor zover mogelijk dezelfde activeringsdatum hebben.

Aanbeveling D — Kennisgeving van de toepassing van wederkerigheid ten aanzien van de macroprudentiële beleidsmaatregelen van andere betrokken autoriteiten

De betrokken autoriteiten wordt aanbevolen het ESRB te informeren over de toepassing van wederkerigheid ten aanzien van de macroprudentiële beleidsmaatregelen van andere betrokken autoriteiten. Kennisgevingen worden uiterlijk één maand na vaststelling van de maatregel inzake de toepassing van wederkerigheid verzonden. De kennisgevende autoriteiten wordt verzocht middels de op de ESRB-website gepubliceerde templates in de Engelse taal de informatie te verschaffen.

AFDELING 2

IMPLEMENTATIE

1. Interpretatie

In deze aanbeveling gelden de volgende definities:

- a) „activering”: de toepassing van een macroprudentiële beleidsmaatregel op nationaal niveau;
- b) „vaststelling”: een door een betrokken autoriteit ten aanzien van de invoering, toepassing van wederkerigheid of wijziging van een macroprudentiële beleidsmaatregel genomen besluit;
- c) „financiële dienst”: een bancaire dienst, kredietdienst, verzekeringsdienst, pensioendienst, beleggingsdienst of een betalingsachtige dienst;
- d) „macroprudentiële beleidsmaatregel”: maatregel die het voorkomen en verminderen van systeemrisico adresseert, zoals bepaald in artikel 2, onder c), van Verordening (EU) nr. 1092/2010 en werd vastgesteld of geactiveerd door een betrokken autoriteit waarop Unie- of nationale wetgeving van toepassing is;
- e) „kennisgeving”: een schriftelijke mededeling in de Engelse taal, gericht tot het ESRB door de betrokken autoriteiten, waaronder de ECB, krachtens artikel 9 van Verordening (EU) nr. 1024/2013, betreffende een macroprudentiële beleidsmaatregel overeenkomstig, maar niet beperkt tot artikel 133 van Richtlijn 2013/36/EU en artikel 458 van Verordening (EU) nr. 575/2013, en die een verzoek inzake de toepassing van wederkerigheid kan zijn van een lidstaat overeenkomstig, maar niet beperkt tot artikel 134, lid 4, van Richtlijn 2013/36/EU en artikel 458, lid 8, van Verordening (EU) nr. 575/2013;

▼ B

- f) „wederkerigheid”: een regeling krachtens dewelke de betrokken autoriteit in een jurisdictie dezelfde of equivalente door de betrokken activerende autoriteit in een andere jurisdictie vastgestelde macroprudentiële beleidsmaatregel toepast op financiële instellingen die onder haar jurisdictie vallen, indien deze instellingen zijn blootgesteld aan hetzelfde risico als in de laatstgenoemde jurisdictie;
- g) „betrokken activerende autoriteit”: een betrokken autoriteit die op nationaal niveau belast is met de toepassing van een macroprudentiële beleidsmaatregel;
- h) „betrokken autoriteit”: een autoriteit die belast is met de vaststelling en/of activering van macroprudentiële beleidsmaatregelen, waaronder, maar niet beperkt tot:
  - i) een overeenkomstig hoofdstuk 4 van Richtlijn 2013/36/EU en artikel 458 van Verordening (EU) nr. 575/2013 aangewezen autoriteit, een bevoegde autoriteit zoals bedoeld in artikel 4, lid 1, punt 40, van Verordening (EU) nr. 575/2013, de ECB overeenkomstig artikel 9, lid 1, van Verordening (EU) nr. 1024/2013, of
  - ii) een macroprudentiële autoriteit met de doelstellingen, regelingen, bevoegdheden, verantwoordingsplichtvereisten en andere in Aanbeveling ESRB/2011/3 van het Europees Comité voor systeemrisico's ⁽¹⁾ uiteengezette kenmerken;

▼ M3

- i) „materialiteitsdrempel”: een kwantitatieve drempel waaronder de blootstelling van een afzonderlijke financiële dienstverlener ten aanzien van het geïdentificeerde macroprudentiële risico in de jurisdictie waar de activerende autoriteit de macroprudentiële beleidsmaatregel toepast, als niet-materieel kan worden beschouwd.

▼ B**2. Vrijstellingen****▼ M3**

1. De betrokken autoriteiten kunnen de onder hun jurisdictie vallende afzonderlijke financiële dienstverleners vrijstellen van de toepassing van een specifieke wederkerige macroprudentiële beleidsmaatregel, indien deze financiële dienstverlener een niet-materiële blootstelling heeft ten aanzien van het geïdentificeerde macroprudentiële risico in de jurisdictie waar de betrokken activerende autoriteit de betreffende macroprudentiële beleidsmaatregel toepast (de-minimisbeginsel). De betrokken autoriteiten wordt verzocht over die vrijstellingen aan het ESRB te rapporteren, zulks middels het op de ESRB-website bekendgemaakte template voor de kennisgeving van wederkerigheidsmaatregelen.

Binnen het kader van de toepassing van het de-minimisbeginsel beveelt het ESRB een materialiteitsdrempel aan op basis van de door de activerende autoriteit uit hoofde van afdeling 1, aanbeveling B, punt 2, voorgestelde materialiteitsdrempel. De drempelkalibratie moet de door het ESRB vastgestelde beste praktijken volgen. De materialiteitsdrempel is een aanbevolen maximumdrempelniveau. Wederkerigheid toepassende betrokken autoriteiten kunnen de aanbevolen drempel toepassen, in voorkomende gevallen voor hun jurisdictie een lagere drempel toepassen, of wederkerigheid toepassen ten aanzien van de maatregel zonder een materialiteitsdrempel. Indien autoriteiten het de-minimisbeginsel toepassen, moeten zij er nauwkeurig op toezien of lekken en regelgevingsarbitrage zich voordoen en in voorkomend geval de regelgevingslacune opvullen.

⁽¹⁾ Aanbeveling van het Europees Comité voor systeemrisico's van 22 december 2011 inzake het macroprudentieel mandaat van nationale autoriteiten (ESRB/2011/3) (PB C 41 van 14.2.2012, blz. 1).

▼B

2. Indien de betrokken autoriteiten wederkerigheid al toegepast hebben en de maatregel bekendgemaakt hebben voordat die maatregel is aanbevolen voor toepassing van wederkerigheid in deze aanbeveling, hoeft de maatregel inzake de toepassing van wederkerigheid niet gewijzigd te worden, zelfs indien die maatregel verschilt van de door de activerende autoriteit geïmplementeerde maatregel.

3. Tijdschema en rapportage

1. De betrokken autoriteiten wordt verzocht aan het ESRB en de Raad te rapporteren over hetgeen ingevolge deze aanbeveling werd ondernomen of het niet-ondernemen van actie genoegzaam te rechtvaardigen. Rapporten worden tweejaarlijks ingediend, waarbij het eerste rapport uiterlijk op 30 juni 2017 ingediend moet worden. De rapporten moeten minimaal het volgende bevatten:
  - a) informatie over de inhoud en de timing van de ondernomen acties;
  - b) een beoordeling van de werking van de ondernomen acties vanuit het perspectief van de doelstellingen van deze aanbeveling;
  - c) gedetailleerde rechtvaardiging van krachtens het de-minimis-beginsel verleende vrijstellingen, met een rechtvaardiging van nagelaten actie of afwijken van deze aanbeveling, waaronder vertragingen.
2. Indien het gedeelde verantwoordelijkheden betreft, moeten de betrokken autoriteiten met elkaar coördineren om de benodigde informatie tijdig te verschaffen.
3. De betrokken autoriteiten worden ertoe aangemoedigd het ESRB zo vroeg mogelijk over voorgestelde macroprudentiële beleidsmaatregelen te informeren.
4. Een wederkerige macroprudentiële beleidsmaatregel wordt equivalent geacht indien die maatregel, voor zover mogelijk:
  - a) dezelfde economische impact heeft;
  - b) hetzelfde toepassingsgebied heeft;
  - c) dezelfde consequenties (sancties) heeft bij niet-naleving.

▼M3**4. Wijzigingen van de aanbeveling**

De Algemene Raad zal besluiten wanneer deze aanbeveling gewijzigd moet worden. Die wijzigingen omvatten met name aanvullende of gewijzigde macroprudentiële beleidsmaatregelen waarop conform aanbeveling C, en de verband houdende bijlage met maatregelspecifieke informatie, waaronder de door het ESRB verstrekte materialiteitsdrempel, wederkerigheid toegepast moet worden. De Algemene Raad kan de uiterste termijnen uit de voorgaande paragrafen verlengen, indien wetgevende initiatieven nodig zijn om te voldoen aan een of meer aanbevelingen. Met name kan de Algemene Raad besluiten deze aanbeveling te wijzigen na herziening van het bindende erkenningskader door de Commissie uit hoofde van Uniewetgeving of op basis van de ervaring opgedaan met de werking van de bij deze aanbeveling ingestelde regeling inzake de vrijwillige toepassing van wederkerigheid.

▼B

5. Toezicht en beoordeling

1. Het ESRB-secretariaat:

- a) staat de betrokken autoriteiten bij, onder meer door gecoördineerde rapportage te bevorderen, toepasselijke templates te verstrekken en, waar nodig, werkt het de procedure en het tijdschema inzake naleving nader uit;
- b) verifieert naleving door de betrokken autoriteiten, onder meer door hen op hun verzoek bij te staan, en dient nalevingsrapporten in bij de Algemene Raad.

2. De Algemene Raad beoordeelt de door de betrokken autoriteiten gerapporteerde acties en rechtvaardigingen en besluit, voor zover van toepassing, of deze aanbeveling niet is nageleefd en of de betrokken autoriteiten er niet in zijn geslaagd het nalaten van actie genoegzaam te rechtvaardigen.

▼ M7*Bijlage***Estland****Een éénprocentstelsysteemrisicobufferpercentage dat wordt toegepast overeenkomstig artikel 133 van Richtlijn 2013/36/EU op de nationale blootstellingen van alle kredietinstellingen waaraan in Estland een vergunning is verleend****I. Beschrijving van de maatregel**

1. De Estse maatregel is éénprocentstelsysteemrisicobufferpercentage dat overeenkomstig artikel 133 van Richtlijn 2013/36/EU wordt toegepast op de nationale blootstellingen van alle kredietinstellingen waaraan in Estland een vergunning is verleend.

II. Wederkerigheid

2. Indien lidstaten artikel 134 van Richtlijn 2013/36/EU in nationaal recht hebben omgezet, wordt de betrokken autoriteiten aanbevolen overeenkomstig artikel 134, lid 1, van Richtlijn 2013/36/EU wederkerigheid toe te passen op de Estse maatregel voor blootstellingen gesitueerd in Estland van kredietinstellingen waaraan in eigen land een vergunning is verleend. Voor dit lid is de in subaanbeveling C.3 vastgelegde eindtermijn van toepassing.
3. Indien lidstaten artikel 134 van Richtlijn 2013/36/EU niet in nationaal recht hebben omgezet, wordt de betrokken autoriteiten aanbevolen overeenkomstig subaanbeveling C.2 wederkerigheid toe te passen op de Estse maatregel voor blootstellingen gesitueerd in Estland van kredietinstellingen waaraan in hun eigen land een vergunning is verleend. De betrokken autoriteiten wordt aanbevolen om binnen zes maanden de equivalenten maatregel vast te stellen.

III. Materialiteitsdrempel

4. De maatregel wordt aangevuld met een instellingspecifieke materialiteitsdrempel van 250 miljoen EUR, toegepast op blootstellingen die zijn gesitueerd in Estland tot sturing van de potentiële toepassing van het de-minimisbeginsel door de betrokken autoriteiten die wederkerigheid toepassen op de maatregel.
5. Overeenkomstig afdeling 2.2.1 van Aanbeveling ESRB/2015/2 kunnen de betreffende autoriteiten van de betrokken lidstaat een vrijstelling verlenen aan kredietinstellingen waaraan in eigen land een vergunning werd verleend, welke kredietinstellingen blootstellingen gesitueerd in Estland hebben onder de materialiteitsdrempel van 250 miljoen EUR. Bij de toepassing van de materialiteitsdrempel zouden de betrokken autoriteiten de materialiteit van blootstellingen moeten monitoren en hun wordt aanbevolen om de Estse maatregel toe te passen op de eertijds vrijgestelde afzonderlijke kredietinstellingen waaraan in eigen land een vergunning werd verleend wanneer de materialiteitsdrempel van 250 miljoen EUR wordt overschreden.
6. Indien er geen kredietinstellingen zijn waaraan in de betrokken lidstaten een vergunning is verleend, welke kredietinstellingen blootstellingen hebben die gesitueerd zijn in Estland van 250 miljoen EUR of meer, kunnen de betrokken autoriteiten van de betreffende lidstaten besluiten de wederkerigheid niet toe te passen op de Estse maatregel, zoals voorzien in afdeling 2.2.1 van Aanbeveling ESRB/2015/2. In dat geval moeten de betreffende autoriteiten de materialiteit van de blootstellingen monitoren en wordt hun aanbevolen wederkerigheid toe te passen op de Estse maatregel wanneer een kredietinstelling waaraan in eigen land een vergunning werd verleend de drempel van 250 miljoen EUR overschrijdt.
7. Overeenkomstig afdeling 2.2.1 van Aanbeveling ESRB/2015/2 is de materialiteitsdrempel van 250 miljoen EUR een aanbevolen maximumdrempelniveau. Wederkerigheid toepassende betrokken autoriteiten kunnen derhalve in voorkomende gevallen voor hun jurisdicties een lagere drempel toepassen, en niet de aanbevolen drempel, of wederkerigheid toepassen ten aanzien van de maatregel zonder een materialiteitsdrempel.

▼ M7**Finland**

Een kredietinstellingspecifiek minimumniveau van 15 % voor het gemiddelde risicogewicht inzake leningen die zijn gedekt door een hypotheek op in Finland gelegen wooneenheden, geldend voor kredietinstellingen die de internal-ratings-based-methode (IRB) hanteren (hierna „IRB-kredietinstellingen” genoemd), toegepast krachtens artikel 458, lid 2, onder d), vi), van Verordening (EU) nr. 575/2013

I. Beschrijving van de maatregel

1. De overeenkomstig artikel 458, lid 2, onder d), vi), van Verordening (EU) nr. 575/2013 toegepaste Finse maatregel bestaat uit een kredietinstellingspecifieke 15 %-ondergrens voor gemiddelde risicogewichten voor IRB-kredietinstellingen op portfolioniveau inzake hypothecaire leningen voor niet-zakelijk onroerend goed die zijn gedekt door in Finland gelegen wooneenheden.

II. Wederkerigheid

2. Overeenkomstig artikel 458, lid 5, van Verordening (EU) nr. 575/2013 wordt de betrokken autoriteiten van de betrokken lidstaten aanbevolen wederkerigheid toe te passen ten aanzien van de Finse maatregel en die toe te passen op de portfolio's van IRB-kredietinstellingen van particuliere hypothecaire kredieten die zijn gedekt door in Finland gelegen wooneenheden en uitgegeven door in Finland gelegen bijkantoren waaraan in eigen land een vergunning is verleend. Voor dit lid is de in subaanbeveling C.3 vastgelegde eindtermijn van toepassing.
3. Betrokken autoriteiten wordt tevens aanbevolen wederkerigheid toe te passen ten aanzien van de Finse maatregel en die toe te passen op de portfolio's van IRB-kredietinstellingen van particuliere hypothecaire kredieten die zijn gedekt door in Finland gelegen wooneenheden en direct grensoverschrijdend zijn uitgegeven door in hun respectieve jurisdicties gelegen kredietinstellingen. Voor dit lid is de in subaanbeveling C.3 vastgelegde eindtermijn van toepassing.
4. Overeenkomstig subaanbeveling C.2 wordt de betrokken autoriteiten aanbevolen om na raadpleging van het ESRB de in hun jurisdictie beschikbare macroprudentiële beleidsmaatregel toe te passen die vrijwel hetzelfde effect heeft als de voornoemde maatregel waarvoor toepassing van wederkerigheid is aanbevolen, waaronder de vaststelling van toezichtmaatregelen en -bevoegdheden zoals bedoeld in titel VII, hoofdstuk 2, afdeling IV, van Richtlijn 2013/36/EU. De betrokken autoriteiten wordt aanbevolen om binnen vier maanden de equivalenten maatregel vast te stellen.

III. Materialiteitsdrempel

5. De maatregel wordt aangevuld met een materialiteitsdrempel ten belope van een blootstelling van 1 miljard EUR ten aanzien van de woning-hypothekenmarkt in Finland tot sturing van de potentiële toepassing van het de-minimisbeginsel door de wederkerigheid toepassende lidstaten.
6. Overeenkomstig afdeling 2.2.1 van Aanbeveling ESRB/2015/2 kunnen de betreffende autoriteiten van de betrokken lidstaat een vrijstelling verlenen aan afzonderlijke IRB-kredietinstellingen met niet-materiële portfolio's onder de materialiteitsdrempel van 1 miljard EUR aan particuliere hypothecaire kredieten die worden gedekt door in Finland gelegen wooneenheden. In dat geval moeten de betreffende autoriteiten de materialiteit van de blootstellingen monitoren en wordt hun aanbevolen wederkerigheid toe te passen wanneer een IRB-kredietinstelling de drempel van 1 miljard EUR overschrijdt.
7. Indien er geen IRB-kredietinstellingen zijn waaraan in andere betrokken lidstaten een vergunning is verleend, welke IRB-kredietinstellingen in Finland gevestigde bijkantoren hebben, of IRB-kredietinstellingen die direct in Finland financiële diensten verlenen, welke IRB-kredietinstellingen blootstellingen hebben van 1 miljard EUR, of meer, ten aanzien van de

▼ M7

Finse hypotheekmarkt, kunnen de betrokken autoriteiten van de betreffende lidstaten besluiten de in afdeling 2.2.1 van Aanbeveling ESRB/2015/2 vastgelegde wederkerigheid niet toe te passen. In dat geval moeten de betreffende autoriteiten de materialiteit van de blootstellingen monitoren en wordt hun aanbevolen wederkerigheid toe te passen wanneer een IRB-kredietinstelling de drempel van 1 miljard EUR overschrijdt.

België

Een risicogewichtopslagbedrag voor blootstellingen met betrekking tot particulieren en kleine partijen die zijn gedekt door in België gelegen niet-zakelijk onroerend goed, opgelegd aan kredietinstellingen waaraan in België een vergunning is verleend en de IRB-methode gebruiken en welk opslagbedrag wordt toegepast overeenkomstig artikel 458, lid 2, onder d), vi), van Verordening (EU) nr. 575/2013. Het opslagbedrag is opgebouwd uit twee componenten:

- a) **een forfaitair risicogewichtopslagbedrag van 5 procentpunten, en**
- b) **een evenredig risicogewichtopslagbedrag dat bestaat uit 33 % van het naar blootstelling gewogen gemiddelde van de risicogewichten toegepast op de aangehouden blootstellingen met betrekking tot particulieren en kleine partijen die zijn gedekt door in België gelegen niet-zakelijk onroerend goed**

I. Beschrijving van de maatregel

1. De overeenkomstig artikel 458, lid 2, onder d), vi), van Verordening (EU) nr. 575/2013 toegepaste Belgische maatregel, die werd opgelegd aan kredietinstellingen waaraan in België een vergunning werd verleend, en de IRB-methode gebruiken, bestaat uit een risicogewichtopslagbedrag voor blootstellingen met betrekking tot particulieren en kleine partijen die zijn gedekt door in België gelegen niet-zakelijk onroerend goed, welk opslagbedrag bestaat uit twee componenten:

- a) de eerste component bestaat uit een verhoging van 5 procentpunten van het risicogewicht voor niet-zakelijk onroerend goed voor blootstellingen met betrekking tot particulieren en kleine partijen die zijn gedekt door in België gelegen niet-zakelijk onroerend goed, zulks na berekening van het tweede deel van het risicogewichtopslagbedrag overeenkomstig b);
- b) de tweede component bestaat uit een verhoging van het risicogewicht van 33 % van het naar blootstelling gewogen gemiddelde van de risicogewichten toegepast op de aangehouden blootstellingen met betrekking tot particulieren en kleine partijen die zijn gedekt door in België gelegen niet-zakelijk onroerend goed. Het naar blootstelling gewogen gemiddelde is het gemiddelde van de risicogewichten van de afzonderlijke leningen dat werd berekend overeenkomstig artikel 154 van Verordening (EU) nr. 575/2013, gewogen naar de betrokken blootstellingswaarde.

II. Wederkerigheid

2. Overeenkomstig artikel 458, lid 5, van Verordening (EU) nr. 575/2013 wordt de betrokken autoriteiten van de betreffende lidstaten aanbevolen om wederkerigheid toe te passen ten aanzien van de Belgische maatregel door binnen de in subaanbeveling C.3 bedoelde deadline de maatregel toe te passen op bijkantoren in België van kredietinstellingen waaraan in eigen land een vergunning is verleend, welke instellingen de IRB-methode toepassen.
3. Betrokken autoriteiten wordt aanbevolen wederkerigheid toe te passen ten aanzien van de Belgische maatregel door toepassing op de kredietinstellingen waaraan in eigen land een vergunning is verleend en de IRB-methode gebruiken, welke kredietinstellingen directe blootstellingen met betrekking tot particulieren en kleine partijen hebben die worden gedekt door in België gelegen niet-zakelijk onroerend goed. Overeenkomstig subaanbeveling C.2 wordt de betrokken autoriteiten aanbevolen binnen de in subaanbeveling C.3 bedoelde deadline dezelfde maatregel toe te passen die de activerende autoriteit in België heeft toegepast.

▼ M7

4. Indien dezelfde macroprudentiële beleidsmaatregel in hun jurisdictie niet beschikbaar is, wordt de betrokken autoriteiten aanbevolen om na raadpleging van het ESRB een in hun jurisdictie beschikbare macroprudentiële beleidsmaatregel toe te passen die vrijwel hetzelfde effect heeft als de voornoemde voor toepassing van wederkerigheid aanbevolen maatregel, waaronder de vaststelling van toezichtmaatregelen en -bevoegdheden zoals bedoeld in titel VII, hoofdstuk 2, afdeling IV, van Richtlijn 2013/36/EU. De betrokken autoriteiten wordt aanbevolen de equivalente maatregel uiterlijk vier maanden na de bekendmaking van deze aanbeveling in het *Publicatieblad van de Europese Unie* vast te stellen.

III. Materialiteitsdrempel

5. De maatregel wordt aangevuld met een instellingspecifieke materialiteitsdrempel van 2 miljard EUR om de potentiële toepassing te sturen van het de-minimisbeginsel door de betrokken autoriteiten die wederkerigheid toepassen op de maatregel.
6. Overeenkomstig afdeling 2.2.1 van Aanbeveling ESRB/2015/2 kunnen de betreffende autoriteiten van de betrokken lidstaat een vrijstelling verlenen aan afzonderlijke kredietinstellingen die de IRB-methode gebruiken en waaraan in eigen land een vergunning werd verleend, welke kredietinstellingen niet-materiële portfolio's onder de materialiteitsdrempel van 2 miljard EUR aan particuliere hypothecaire kredieten hebben die worden gedekt door in België gelegen niet-zakelijk onroerend goed. Bij de toepassing van de materialiteitsdrempel moeten de betrokken autoriteiten de materialiteit van blootstellingen monitoren en hun wordt aanbevolen om de Belgische maatregel toe te passen op de eertijds vrijgestelde afzonderlijke kredietinstellingen, waaraan in eigen land een vergunning werd verleend wanneer de materialiteitsdrempel van 2 miljard EUR wordt doorbroken.
7. Indien er geen IRB-kredietinstellingen zijn waaraan in betrokken lidstaten een vergunning is verleend, welke kredietinstellingen in België gevestigde bijkantoren hebben of die directe blootstellingen met betrekking tot particulieren en kleine partijen hebben die worden gedekt door in België gelegen niet-zakelijk onroerend goed, welke bijkantoren de IRB-methode volgen en blootstellingen hebben van 2 miljard EUR of meer ten aanzien van de Belgische markt voor niet-zakelijk onroerend goed, kunnen de betrokken autoriteiten van de betreffende lidstaten krachtens afdeling 2.2.1 van Aanbeveling ESRB/2015/2 besluiten geen wederkerigheid toe te passen ten aanzien van de Belgische maatregel. In dat geval moeten de betreffende autoriteiten de materialiteit van de blootstellingen monitoren en wordt hun aanbevolen wederkerigheid toe te passen ten aanzien van de Belgische maatregel wanneer een IRB-kredietinstelling die de IRB-methode gebruikt, de drempel van 2 miljard EUR overschrijdt.
8. Overeenkomstig afdeling 2.2.1 van Aanbeveling ESRB/2015/2 is de materialiteitsdrempel van 2 miljard EUR een aanbevolen maximumdrempelniveau. Wederkerigheid toepassende betrokken autoriteiten kunnen derhalve in voorkomende gevallen een voor hun jurisdictie een lagere drempel toepassen, en niet de aanbevolen drempel, of wederkerigheid toepassen ten aanzien van de maatregel zonder een materialiteitsdrempel.

Frankrijk

Een verscherping van de limieten voor grote blootstellingen van artikel 395, lid 1, van Verordening (EU) nr. 575/2013, toepasselijk op blootstellingen aan grote niet-financiële vennootschappen met een hoge schuldenlast met maatschappelijke zetel in Frankrijk naar 5 % van in aanmerking komend kapitaal, in overeenstemming met artikel 458, lid 2, onder d), ii), van Verordening (EU) nr. 575/2013, toegepast op mondiaal systeemrelevante instellingen (G-SII's) en andere systeemrelevante instellingen (O-SII's) op het hoogste consolidatieniveau van hun bancaire prudentiële perimeter

I. Beschrijving van de maatregel

1. De Franse maatregel die wordt toegepast in overeenstemming met artikel 458, lid 2, onder d), ii), van Verordening (EU) nr. 575/2013 en wordt opgelegd aan G-SII's en O-SII's op het hoogste consolidatieniveau van hun bancaire prudentiële perimeter (niet op gesubconsolideerd niveau), bestaat uit de verscherping van de limieten voor grote blootstellingen naar 5 % van hun in aanmerking komend kapitaal, toepasselijk op blootstellingen aan grote niet-financiële vennootschappen met een hoge schuldenlast met maatschappelijke zetel in Frankrijk.

▼ M7

2. Een niet-financiële vennootschap wordt omschreven als een natuurlijke of rechtspersoon krachtens privaatrecht met maatschappelijke zetel in Frankrijk, en die op haar niveau en op het hoogste consolidatieniveau behoort tot de sector niet-financiële vennootschappen zoals omschreven in punt 2.45 van bijlage A bij Verordening (EU) nr. 549/2013 van het Europees Parlement en de Raad ⁽¹⁾.
3. De maatregel geldt voor blootstellingen aan niet-financiële vennootschappen met maatschappelijke zetel in Frankrijk en voor blootstellingen aan groepen van verbonden niet-financiële vennootschappen, als volgt:
  - a) voor niet-financiële vennootschappen die deel uitmaken van een groep verbonden niet-financiële vennootschappen met maatschappelijke zetel op het hoogste consolidatieniveau in Frankrijk, geldt de maatregel voor de som van de netto blootstellingen tegenover de groep en alle verbonden entiteiten in de zin van punt 39 van artikel 4, lid 1, van Verordening (EU) nr. 575/2013;
  - b) voor niet-financiële vennootschappen die deel uitmaken van een groep verbonden niet-financiële vennootschappen met maatschappelijke zetel op het hoogste consolidatieniveau buiten Frankrijk, geldt de maatregel voor de som van:
    - i) de blootstellingen aan deze niet-financiële vennootschappen met maatschappelijke zetel in Frankrijk;
    - ii) de blootstellingen aan de entiteiten in Frankrijk of in het buitenland waarover de niet-financiële vennootschappen waarnaar wordt verwezen in punt i), rechtstreekse of onrechtstreekse controle hebben in de zin van punt 39 van artikel 4, lid 1, van Verordening (EU) nr. 575/2013, en
    - iii) de blootstellingen aan de entiteiten gelegen in Frankrijk of in het buitenland die economisch afhankelijk zijn van de niet-financiële vennootschappen waarnaar wordt verwezen in punt i), in de zin van punt 39 van artikel 4, lid 1, van Verordening (EU) nr. 575/2013.

Niet-financiële vennootschappen die hun maatschappelijke zetel niet in Frankrijk hebben en geen dochteronderneming of economisch afhankelijke entiteit zijn van, en die niet rechtstreeks of onrechtstreeks gecontroleerd worden door een niet-financiële vennootschap met maatschappelijke zetel in Frankrijk, vallen daarom buiten de werkingssfeer van de maatregel.

Overeenkomstig artikel 395, lid 1, van Verordening (EU) nr. 575/2013 is de maatregel van toepassing nadat rekening werd gehouden met de effecten van kredietrisicolimiteringstechnieken en uitzonderingen in overeenstemming met de artikelen 399 tot en met 403 van Verordening (EU) nr. 575/2013.

4. Een G-SII of een O-SII moet een niet-financiële vennootschap met maatschappelijke zetel in Frankrijk als groot beschouwen als de oorspronkelijke blootstelling aan de niet-financiële vennootschap, of aan de groep van verbonden niet-financiële vennootschappen in de zin van lid 3 gelijk is aan of hoger dan 300 miljoen EUR. De oorspronkelijke blootstellingswaarde wordt berekend overeenkomstig de artikelen 389 en 390 van Verordening (EU) nr. 575/2013, alvorens rekening te houden met de effecten van kredietrisicolimiteringstechnieken en uitzonderingen uiteenzet in de artikelen 399 tot en met 403 van Verordening (EU) nr. 575/2013, zoals gerapporteerd conform artikel 9 van Uitvoeringsverordening (EU) nr. 680/2014 van de Commissie ⁽²⁾.
5. Een niet-financiële vennootschap wordt geacht een hoge schuldenlast te hebben bij een hefboomratio van meer dan 100 % en een financiëlekostentendekkingratio onder drie, berekend op het hoogste groepconsolidatieniveau als volgt:

⁽¹⁾ Verordening (EU) nr. 549/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 21 mei 2013 betreffende het Europees systeem van nationale en regionale rekeningen in de Europese Unie (PB L 174 van 26.6.2013, blz. 1).

⁽²⁾ Uitvoeringsverordening (EU) nr. 680/2014 van de Commissie van 16 april 2014 tot vaststelling van technische uitvoeringsnormen voor wat betreft de rapportage aan de toezichhoudende autoriteit door instellingen overeenkomstig Verordening (EU) nr. 575/2013 van het Europees Parlement en de Raad (PB L 191 van 28.6.2014, blz. 1).

▼ M7

- a) de hefboomratio is de verhouding tussen de totale schuld minus liquide middelen en eigen vermogen, en
- b) de financiëlekostendekkingsratio is de verhouding tussen enerzijds de toegevoegde waarde plus exploitatiesubsidies minus: i) loonlijst; ii) operationele belastingen en heffingen; iii) andere gewone nettobedrijfskosten exclusief nettorente en soortgelijke lasten, en iv) afschrijvingen en waardeverminderingen, en anderzijds rente en soortgelijke lasten.

De ratio's worden berekend op basis van de overeenkomstig de toepasselijke standaarden omschreven boekhoudkundige aggregaten, zoals gepresenteerd in de jaarrekening van de niet-financiële vennootschap, desgevallend gecertificeerd door een beëdigde accountant.

II. Wederkerigheid

- 6. Aan de betrokken autoriteiten wordt aanbevolen om wederkerigheid toe te passen op de Franse maatregel door ze toe te passen op G-SII's en O-SII's waaraan in eigen land een vergunning is verleend op het hoogste consolidatieniveau binnen het rechtsgebied van hun bancaire prudentiële perimeter.
- 7. Indien dezelfde macroprudentiële beleidsmaatregel in hun jurisdictie niet beschikbaar is, in lijn met subaanbeveling C.2, wordt de betrokken autoriteiten aanbevolen om na raadpleging van het ESRB een in hun jurisdictie beschikbare macroprudentiële beleidsmaatregel toe te passen die vrijwel hetzelfde effect heeft als de voornoemde voor toepassing van wederkerigheid aanbevolen maatregel. De betrokken autoriteiten wordt aanbevolen de equivalente maatregel uiterlijk zes maanden na de bekendmaking van deze aanbeveling in het *Publicatieblad van de Europese Unie* vast te stellen.

III. Materialiteitsdrempel

- 8. De maatregel wordt aangevuld met een gecombineerde materialiteitsdrempel om de potentiële toepassing door de betrokken autoriteiten die wederkerigheid toepassen op de maatregel van het de-minimisbeginsel, te sturen, welke bestaat uit:
  - a) een drempel van 2 miljard EUR voor de totale oorspronkelijke blootstellingen van G-SII's en O-SII's waaraan in eigen land een vergunning is verleend op het hoogste consolidatieniveau van de bancaire prudentiële perimeter aan de Franse sector niet-financiële vennootschappen;
  - b) een drempel van 300 miljoen EUR toepasselijk op G-SII's en O-SII's waaraan in eigen land een vergunning is verleend met drempelwaarde gelijk aan of hoger dan de onder a) bedoelde drempelwaarde voor:
    - i) een enkele oorspronkelijke blootstelling aan een niet-financiële vennootschap met maatschappelijke zetel in Frankrijk;
    - ii) de som van de oorspronkelijke blootstellingen aan een groep van verbonden niet-financiële vennootschappen, welke de maatschappelijke zetel op het hoogste consolidatieniveau in Frankrijk heeft, berekend in overeenstemming met lid 3, onder a);
    - iii) de som van oorspronkelijke blootstellingen aan niet-financiële vennootschappen met maatschappelijke zetel in Frankrijk die deel uitmaken van de groep van verbonden niet-financiële vennootschappen met maatschappelijke zetel op het hoogste consolidatieniveau buiten Frankrijk, zoals gerapporteerd in de modellen C 28.00 en C 29.00 van bijlage VIII bij Uitvoeringsverordening (EU) nr. 680/2014;
  - c) een drempel van 5 % van het in aanmerking komend kapitaal van G-SII's of O-SII's op het hoogste consolidatieniveau, voor blootstellingen die in punt b) geïdentificeerd worden nadat rekening werd gehouden met de effecten van kredietrisicolimiteringstechnieken en uitzonderingen in overeenstemming met de artikelen 399 tot en met 403 van Verordening (EU) nr. 575/2013.

▼ M7

De drempelwaarden waarnaar wordt verwezen in de punten a) en b), moeten worden toegepast ongeacht of de betrokken entiteit of niet-financiële vennootschap een hoge schuldenlast heeft of niet.

De oorspronkelijke blootstellingswaarde waarnaar wordt verwezen in de punten a) en b), moet worden berekend overeenkomstig de artikelen 389 en 390 van Verordening (EU) nr. 575/2013, alvorens rekening te houden met de effecten van kredietrisicolimiteringstechnieken en uitzonderingen in overeenstemming met de artikelen 399 tot en met 403 van Verordening (EU) nr. 575/2013, zoals gerapporteerd conform artikel 9 van Uitvoeringsverordening van de Commissie (EU) nr. 680/2014.

9. In lijn met afdeling 2.2.1 van Aanbeveling ESRB/2015/2 kunnen de betrokken autoriteiten van de betrokken lidstaat G-SII's en O-SII's waaraan in eigen land een vergunning is verleend op het hoogste consolidatieniveau van hun bancaire prudentiële perimeter, vrijstellen als zij de in lid 8 bedoelde gecombineerde materialiteitsdrempel niet schenden. Bij toepassing van de materialiteitsdrempel zouden de betrokken autoriteiten de materialiteit van de blootstellingen van G-SII's en O-SII's waaraan in eigen land een vergunning is verleend aan de Franse sector niet-financiële vennootschappen, moeten monitoren, alsook de blootstellingsconcentratie van G-SII's en O-SII's waaraan in eigen land een vergunning is verleend aan grote niet-financiële vennootschappen met maatschappelijke zetel in Frankrijk; hen wordt aanbevolen om de Franse maatregel toe te passen op eertijds vrijgestelde G-SII's en O-SII's waaraan in eigen land een vergunning werd verleend op het hoogste consolidatieniveau van hun bancaire prudentiële perimeter, wanneer de in lid 8 bedoelde materialiteitsdrempel wordt geschonden. De betrokken autoriteiten worden eveneens aangemoedigd om de systeemrisico's in verband met de verhoogde hefboomwerking van grote niet-financiële vennootschappen met maatschappelijke zetel in Frankrijk te signaleren aan andere marktdeelnemers in hun rechtsgebied.

10. Wanneer er geen G-SII's of O-SII's met een vergunning in de betrokken lidstaten bestaan op het hoogste consolidatieniveau van hun bancaire prudentiële perimeter en die blootstellingen hebben aan de Franse sector niet-financiële vennootschappen boven de in lid 8 bedoelde materialiteitsdrempel, kunnen de betrokken autoriteiten van de betreffende lidstaten krachtens afdeling 2.2.1 van Aanbeveling ESRB/2015/2 besluiten geen wederkerigheid toe te passen ten aanzien van de Franse maatregel. In dat geval zouden de betrokken autoriteiten de materialiteit van de blootstellingen van G-SII's en O-SII's waaraan in eigen land een vergunning is verleend aan de Franse sector niet-financiële vennootschappen, moeten monitoren, alsook de blootstellingsconcentratie van G-SII's en O-SII's waaraan in eigen land een vergunning is verleend aan grote niet-financiële vennootschappen met maatschappelijke zetel in Frankrijk; hen wordt aanbevolen om wederkerigheid toe te passen voor de Franse maatregel wanneer een G-SII of O-SII op het hoogste consolidatieniveau van de bancaire prudentiële perimeter groter is dan de in lid 8 bedoelde gecombineerde materialiteitsdrempel. De betrokken autoriteiten worden eveneens aangemoedigd om de systeemrisico's in verband met de verhoogde hefboomwerking van grote niet-financiële vennootschappen met maatschappelijke zetel in Frankrijk te signaleren aan andere marktdeelnemers in hun rechtsgebied.

11. Overeenkomstig afdeling 2.2.1 van Aanbeveling ESRB/2015/2 is de gecombineerde materialiteitsdrempel waarnaar wordt verwezen in lid 8, een aanbevolen maximumdrempelniveau. Wederkerigheid toepassende betrokken autoriteiten kunnen derhalve in voorkomende gevallen een voor hun jurisdictie een lagere drempel toepassen, en niet de aanbevolen drempel, of wederkerigheid toepassen ten aanzien van de maatregel zonder een materialiteitsdrempel.

▼ M7**Zweden**

Een kredietinstellingspecifieke 25 %-ondergrens voor het naar blootstelling gewogen gemiddelde van de risicogewichten toegepast op de door onroerende goed gedekte aangehouden blootstellingen met betrekking tot particulieren en kleine partijen aan in Zweden gevestigde debiteuren in overeenstemming met artikel 458, lid 2, onder d), vi), van Verordening (EU) nr. 575/2013 op kredietinstellingen waaraan in Zweden een vergunning is verleend en die de IRB-methode toepassen voor de berekening van wettelijke kapitaalvereisten

I. Beschrijving van de maatregel

1. De Zweedse maatregel, toegepast in overeenstemming met artikel 458, lid 2, onder d), vi), van Verordening (EU) nr. 575/2013 en opgelegd aan kredietinstellingen waaraan in Zweden een vergunning is verleend en die de IRB-methode toepassen, bestaat uit een kredietinstellingspecifieke 25 %-ondergrens voor het naar blootstelling gewogen gemiddelde van de risicogewichten toegepast op de door onroerende goed gedekte aangehouden blootstellingen met betrekking tot particulieren en kleine partijen aan in Zweden gevestigde debiteuren.
2. Het naar blootstelling gewogen gemiddelde is het gemiddelde van de risicogewichten van de afzonderlijke blootstellingen dat werd berekend overeenkomstig artikel 154 van Verordening (EU) nr. 575/2013, gewogen naar de betrokken blootstellingswaarde.

II. Wederkerigheid

3. Overeenkomstig artikel 458, lid 5, van Verordening (EU) nr. 575/2013 wordt de betrokken autoriteiten van de betreffende lidstaten aanbevolen om wederkerigheid toe te passen ten aanzien van de Zweedse maatregel door binnen de in subaanbeveling C.3 bedoelde deadline de maatregel toe te passen op bijkantoren gesitueerd in Zweden van kredietinstellingen waaraan in eigen land een vergunning is verleend en welke instellingen de IRB-methode toepassen.
4. Betrokken autoriteiten wordt aanbevolen wederkerigheid toe te passen ten aanzien van de Zweedse maatregel door toepassing op de kredietinstellingen waaraan in eigen land een vergunning is verleend en de IRB-methode gebruiken, welke kredietinstellingen directe door onroerend goed gedekte blootstellingen met betrekking tot particulieren en kleine partijen aan in Zweden gevestigde debiteuren hebben. Overeenkomstig subaanbeveling C.2 wordt de betrokken autoriteiten aanbevolen binnen de in subaanbeveling C.3 bedoelde deadline dezelfde maatregel toe te passen die de activerende autoriteit in Zweden heeft toegepast.
5. Indien deze macroprudentiële beleidsmaatregel in hun jurisdictie niet beschikbaar is, wordt de betrokken autoriteiten aanbevolen om na raadpleging van het ESRB een in hun jurisdictie beschikbare macroprudentiële beleidsmaatregel toe te passen die vrijwel hetzelfde effect heeft als de voornoemde voor toepassing van wederkerigheid aanbevolen maatregel. De betrokken autoriteiten wordt aanbevolen de equivalente maatregel uiterlijk vier maanden na de bekendmaking van deze aanbeveling in het *Publicatieblad van de Europese Unie* vast te stellen.

III. Materialiteitsdrempel

6. De maatregel wordt aangevuld met een instellingspecifieke materialiteitsdrempel van 5 miljard SEK om de potentiële toepassing te sturen van het de-minimisbeginsel door de betrokken autoriteiten die wederkerigheid toepassen op de maatregel.
7. Overeenkomstig afdeling 2.2.1 van Aanbeveling ESRB/2015/2 kunnen de betreffende autoriteiten van de betrokken lidstaat een vrijstelling verlenen aan afzonderlijke kredietinstellingen die de IRB-methode gebruiken en waaraan in eigen land een vergunning werd verleend, welke kredietinstellingen niet-materiële door onroerende goederen gedekte blootstellingen met betrekking tot particulieren en kleine partijen hebben aan in Zweden gevestigde debiteuren onder de materialiteitsdrempel van 5 miljard SEK. Bij de toepassing van de materialiteitsdrempel zouden de betrokken autoriteiten de materialiteit van blootstellingen moeten monitoren en hun wordt aanbevolen om de Zweedse maatregel toe te passen op de eertijds vrijgestelde afzonderlijke kredietinstellingen, waaraan in eigen land een vergunning werd verleend wanneer de materialiteitsdrempel van 5 miljard SEK wordt overschreden.

▼ M7

8. Indien er geen kredietinstellingen zijn waaraan in de betrokken lidstaten een vergunning is verleend, welke kredietinstellingen in Zweden gevestigde bijkantoren hebben of die directe blootstellingen hebben met betrekking tot particulieren en kleine partijen die worden gedekt door in Zweden gelegen onroerend goed, welke bijkantoren de IRB-methode volgen en blootstellingen met betrekking tot particulieren en kleine partijen hebben die worden gedekt door onroerend goed van 5 miljard SEK of meer ten aanzien van in Zweden gevestigde debiteuren, kunnen de betrokken autoriteiten van de betreffende lidstaten overeenkomstig afdeling 2.2.1 van Aanbeveling ESRB/2015/2 besluiten geen wederkerigheid toe te passen ten aanzien van de Zweedse maatregel. In dat geval moeten de betreffende autoriteiten de materialiteit van de blootstellingen monitoren en wordt hun aanbevolen wederkerigheid toe te passen ten aanzien van de Zweedse maatregel wanneer een kredietinstelling die de IRB-methode gebruikt de drempel van 5 miljard SEK overschrijdt.
9. Overeenkomstig afdeling 2.2.1 van Aanbeveling ESRB/2015/2 is de materialiteitsdrempel van 5 miljard SEK een aanbevolen maximumdrempelniveau. Wederkerigheid toepassende betrokken autoriteiten kunnen derhalve in voorkomende gevallen een voor hun jurisdictie een lagere drempel toepassen, en niet de aanbevolen drempel, of wederkerigheid toepassen ten aanzien van de maatregel zonder een materialiteitsdrempel.